

[Økonomiministeren.]

for og ændre forløbet i den økonomiske udvikling, vi har været inde i. Og der ligger jo ikke ét eneste forslag fra oppositionens side, ud over at man mere eller mindre unuanceret siger: yderligere nedskæringer på statens budget.

Vi er villige til at drøfte yderligere nedskæringer på statens budget, men jeg vil gerne gentage: ikke på en sådan måde, at det skaber en socialt set skæv balance. Budgetministeren er da forberedt på at tage en række drøftelser med de politiske partier, der er repræsenteret her i folketinget, og kan man finde frem til enighed om besparelser af den karakter, som jeg nævnedes, som ikke forstyrrer den sociale balance, og måske om, at foranstaltninger, som har deres rod i tidligere tiders andre forudsætninger, kan skæres væk, så er vi med, det vil vi gerne. Vi afviser altså på ingen måde at fortsætte bestræbelserne for at reducere stigningstakten i de offentlige udgifter.

Man siger, at dette vil ikke være effektivt. Man vil nok ikke bestride fra nogen side, det kan jeg da ikke forestille mig, at den omstændighed, at denne lovgivning giver mulighed for at sætte kraft bag ved bestræbelserne for at sikre, at de aftaler mellem Nationalbanken og bankerne og sparekasserne, som jeg håber man bliver i stand til at slutte, også får virkning for den del af pengeudlåningsvirksomheden, som ikke foregår igennem banker og sparekasser, gør den effektiv. Jeg tror, ingen kan være uinteresseret i, at man på den måde får et bedre styr på det, der i dag er en fuldstændig uhæmmet og ukontrolleret kreditgivning. Man aner jo ikke, om denne kreditgivning er i overensstemmelse med de almindelige retningslinjer for den økonomiske politik, som vi alle sammen ønsker skal føres, den er bare ledet af det i øvrigt legitime princip, det i øvrigt lovlige princip i et privatkapitalistisk samfund, nemlig: hvad betaler sig for pengeudlåneren?

Jeg tror, at denne lovgivning kan blive effektiv. Jeg har godt bemærket mig, at der er skepsis over for, om det, man kalder den selektive kreditpolitik, kan praktiseres. Nu vel, det er muligt, den er besværlig, det er muligt, at omgælsesmulighederne i hvert fald i øjeblikket vil være mange. Det er også muligt, vi kun efterhånden bli-

ver i stand til at lukke hullerne for omgælsesmulighederne, men hvis man vil en omlægning af anvendelsen af vores kapital, så kommer man ikke uden om en selektiv kreditpolitik. Man kan prøve at drukne denne bestræbelse i administrative vanskeligheder. Jeg tror, de kan overvindes, og jeg er sikker på, at de vil blive overvundet. Kreditpolitikken udgør i dag en så væsentlig bestanddel af den økonomiske politik, at man ikke kan nøjes med det begrænsede sæt af aftaler, som findes mellem Nationalbanken og banker og sparekasser. De må udvides, de må udstrækkes både indholdsmæssigt og med hensyn til andre former for udlånsinstitutioner.

Det har været sagt, og det vil jeg da gerne bekræfte, det sagde jeg også forleden dag: dette forslag er regeringens, det er regeringens ansvar, og det er naturligvis kun regeringens ansvar. I det øjeblik folkettinget, hvad jeg håber, vedtager det, er det også folketingets ansvar, men ingen udenforstående institution, det være sig Nationalbank, private banker, private sparekasser, eller hvad det måtte være, har ansvaret for dette lovforslag; det har vi.

Det er teknisk gennemgået med Nationalbanken, som jeg også nævnte det forleden aften, og det er vel naturligt, at vi rådfører os med Nationalbanken om den tekniske udformning af sådan et lovforslag. Der ligger ikke heri nogen kritik hverken af Nationalbanken eller af overholdelsen af de aftaler, der hidtil har været gældende imellem Nationalbanken og de private banker og sparekasser. Der ligger heri kun vores erkendelse af, at dette er ikke tilstrækkeligt, hvis vi skal følge den kreditpolitiske side op af en samlet bestræbelse på at formulere og styre den økonomiske politik samlet på en bedre måde end tidligere.

Hvorfor haster det, siger man. Jeg tror, det haster. Jeg tror, det er nødvendigt og hensigtsmæssigt, at vi gennemfører denne lovgivning i denne uge. Jeg tror ikke, det tjener noget fornuftigt formål, at den får lov til at ligge i 3 eller 4 uger. Jeg tror, det gælder om i de forhandlinger, som kommer til at forestå, at styrke forhandlingspartieren, om jeg så må sige, på vor side i drøftelserne.

Det er muligt, man under et udvalgsarbejde kan finde en mere hensigtsmæssig ud-